

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 6 (133)
червень 2024 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

У цій статті мова справді йтиме про гори. Їх не вивчають у курсі географії і вони відомі хіба що місцевим жителям. Однак, ці дві гори мають духовну історію, яка може виявитися корисною для людей, що нині живуть у різних куточках усього світу. Їх традиційно називають горою благословення та горою прокляття. Це – Герізім і Евал, які розташовані на території Палестини. Цей край називають обітованою землею, оскільки на цій рясній та родючій землі Господь поселив свій вибраний народ – євреїв – після того, як Він вивів їх із єгипетського рабства. На шляху з Єгипту в обітовану землю, який пролягав через пустелю, євреї отримали безпосередньо від Бога десять заповідей, духовні закони та державні закони. По суті, усі ці закони були детальною інструкцією для благополучного життя народу. Їх виконання гарантувало близькі стосунки з Богом, суспільне здоров'я, економічне процвітання, непереможність та розвиток державності. Євреї мали всі шанси стати наймогутнішою країною світу. Але, на жаль, любов до гріха та непослух Богу не дозволили здійснитися Божим задумам щодо цього народу. Лише в короткі періоди історії вони були свідками виконання цієї обітниці, як, наприклад, під час царювання Соломона, що прославився на весь світ та увійшов в історію як символ сильного і мудрого правителя. За його часів не було війн, і країна досягла найбільшого економічного розцвіту.

Земля Палестини, яку Господь пообіцяв дати Ізраїльському народові, представляла собою гористу смугу. Територія простягалася уздовж східного берега Середземного моря від Ліванських гір на півночі до Синайського півострова на півдні. Вся територія Палестини розділена на дві частини долиною річки Йордан. Західна гряда гір, що тягнеться через Палестину, посередині розділяється Ездрілонською долиною на дві частини – північну і південну. В обох цих частинах гірський ландшафт розсипається на безліч пагорбів, які чергуються з родючими долинами, серед яких по місцях височіють гори. На півночі – Ермон, Фавор та Кармел, а на півдні – Герізім, Евал, Сіон і Оливна гора. Найвища з цих гір – Ермон, висотою понад 2800 метрів над рівнем моря, яка має снігову вершину і видна здалека. Інші гори не перевищують і третини висоти Ермона, але відомі пов'язаними з ними великими історичними подіями.

Коли євреї увійшли до палестинської землі, Господь звелів представникам дванадцяти колін Ізраїля розділитися на дві частини та піднятися на гори Герізім і Евал: «І як приведе тебе Господь,

Гора Герізім (зліва) та Евал (справа), у долині між якими побудоване місто Сихем

Бог твій, у землю, куди ти йдеш, щоб зайняти її, тоді принеси благословення на горі Герізім, а прокляття на горі Евал.» (5 Мс.11:29). «Як перейдете ви Йордан, то стануть оці на горі Герізім, щоб благословляти народ: Симеон, Левій, Юда, Іссахар, Йосиф та Веніямин. А оці стануть на горі Евал, щоб проклинати: Рувим, Гад, Асир, Завулон, Дан і Нефталім.» (5 Мс.27:12–13). Євреї вчинили за словом Господнім, піднялися на обидві гори за поколіннями і виголосили слова благословення та слова прокляття. Оскільки вони дорогою через пустелю вступили в завіт із Богом та записалися бути Йому вірними, то цей акт духовного проголошення на горах був відповідним підтвердженням їхнього вибору. Важливо зазначити, що перелік благословень був надто великим, щоб вмістити їх у статтю. Ось лише деякі із благословень для усього народу, які гарантував Господь:

«Якщо ти будеш пильно слухати голосу Господа, Бога твого, і старатимеш сповняти всі заповіді Його, що я наказую їм тобі сьогодні, то Господь, Бог твій поставити тебе вище за усі народи землі.

І зійдуть на тебе всі ці благословення, і сповняться на тобі, коли слухатимеш голосу Господа, Бога твого.

Благословенний будеш у місті і благословенний ти на полі!

Благословенний буде плід утроби твоєї і плід землі твоєї, плід корів твоїх і плід овець твоїх!

Благословенний буде кошик твій і діжа твоя!

Благословенний будеш у вході твоєму і благословенний при виході твоєму!

Допустить Господь, що вороги твої, які проти тебе повстали, будуть поразені перед тобою, по одній дорозі вийдуть проти тебе, а сімома дорогами втікатимуть перед тобою...

Поставить тебе Господь святим народом для Себе, як присягнув тобі, коли сповнятимеш Заповіді Господа, Бога

твого, і ходитимеш дорогами Його.

І побачать усі народи землі, що тебе названо іменем Господнім, і боятимуться тебе...

І вчинить Господь тебе головою, а не хвостом, і будеш все йти вгору, а ніколи – донизу, коли будеш слухатися заповідей Господа, Бога твого... (5 Мс.28:1–7, 9–10, 13)

Бог хотів, щоб життя Ізраїлю протікало за законами, проголошеними з гори Герізім, – серед Його благословення, благополуччя, миру та достатку. Але більшу частину свого життя євреї, на жаль, провели за словами, виголошеними з гори Евал, тому що пожинали наслідки свого гріховного життя та зневаги до Бога. Саме тому вони не прийняли посланого до них Божого Сина Ісуса Христа, а засудили Його на смерть. Їхні серця закам'яніли через гріх, а очі осліпили настільки, що вони не впізнали свого Месію. Іншими словами, вони в Бозі не побачили Бога, а прирівняли Його до злочинців. Саме тому через певний час держава Ізраїля була зруйнована римською армією. Відтоді вона перестала існувати, а євреї були змушені розсіятися по всьому світу.

Дехто може висловити слушну думку про те, що згадувані події відбувалися за часів Старого Завіту, тобто, у минулу епоху, а ми зараз живемо у часи Нового завіту, де діють зовсім інші закони. Так, справді, Христос приніс нове вчення у світ, відкривши людям Божу милість та прощення. Але духовні закони не змінюються. У Новому Завіті багато нагадується про історію Старого Завіту як про певні духовні образи для нас, на яких ми повинні навчатися та робити правильні висновки. Чи являється війна у країні благословенням? Звичайно, що ні! Її можна назвати тільки прокляттям, якого не побажаш нікому. Але ми зараз переживаємо це велике горе і задаємося питанням: чому і за що? Можливо, ми всі ці роки підіймалися не на ту гору? Щоб перемогти

численну ворожу армію із величезним арсеналом зброї, потрібно докласти неймовірних зусиль та заплатити великою кількістю людських життів. Але з історичних уроків Святого Письма ми маємо свідчення, що Бог може зупинити в один момент будь-яку війну. Для Нього немає нічого неможливого, адже Він є Творцем всесвіту. Але чому тоді Бог допускає, що стаються війни? Відповідь ми маємо на прикладі ізраїльтян, – коли вони вкотре відверталися від Бога, то потрапляли під дію усіх тих проклять, які ж самі і проголошували на горі Евал. Людська природа з того часу не змінилася: «... світло прийшло у світ, але люди полюбили темряву більше, ніж світло, бо їхні діла були лихі» (Ів.3:19). Коли людина відмовляється покорятися Богові, то вона вибирає володарем свого життя диявола і починає робити те, що він їй диктує – грішити, ненавидіти, вбивати. Саме так і виникають війни, але від них зберегти може тільки Господь, якщо люди кличуть до Нього та упокоюються перед Його лицем. Навіть у сучасному світі найбільш сильними і розвиненими є країни, де багато віруючих людей, тому що духовний принцип благословення і прокляття діє досі.

На якій горі протікає твоє життя? Чи знайомий ти із горою благословення? Чи побував ти на ній? «Скуштуйте й побачите, що добрий Господь, – блаженний чоловік, що покладає на Нього надію» (Пс. 33:9). Гори Герізім і Евал розташовані поряд, тому спуститися з однієї та піднятися на іншу можна досить швидко. Але Святий Бог набагато ближче до кожного із нас, аніж відстань між цими горами. Адже Він на відстані одного нашого заклику: «Кожний, хто покличе Ім'я Господнє, – той спасеться». (Дії 2:21). Цьому можна дивуватися та запитувати: «Невже Бог тільки те й робить, що чекає, коли я Його покличу?» Саме так! Воля Божа – щоб кожна людина спустилася з гори, на якій панує прокляття, та піднялася на гору Божих милостей і благословень. Це – місце Його святої присутності, яка приносить справжній мир, радість та спокій і дає надію на добре майбутнє. І це стосується не лише особистого життя кожного із нас. Бог бажає пролити своє благословення на кожную сім'ю, родину та країну. Його милість та щедроти ніколи не вичерпаються, питання лише у нашому бажанні покоритися Богу. Тому Бог через Своє слово звертається до всього світу із закликом: «Зверніться до Мене й спасетесь, всі кінці землі, бо Я – Бог, і нема іншого!» (Іс. 45:22).

Павліна Снівак

ХТО НА ПРЕСТОЛІ?

В різні періоди нашого життя наша увага фокусується на різноманітних речах. Отримати освіту, завести сім'ю, знайти себе у служінні, побудувати кар'єру та ін.

І це абсолютно нормально - працювати над усім вищеназваним. Проте, в кожному етапі свідомого життя варто задаватися питанням: а що саме є ключовим у нашому житті? Що у центрі, на престолі нашого серця?

Якщо ми дійсно являємося послідовниками Христа, то закономірно, що у центрі має бути пошук Бога та виконання Його волі.

«Учителю, котра заповідь найбільша в Законі? Він же промовив йому: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь.» (Матвія 22:36-38)

Тут не вказується, що ми маємо любити Бога лише коли все гаразд... Коли ми відчуваємо благословення у всіх сферах та отримуємо все, чого просимо. Ця заповідь дієва як для періодів достатку, так і для пустель та долин темряви, якими Господь може проводити, аби вчити та випробувати нас.

Яке місце займає Господь? Чи готові ми віддавати Йому найкраще (з нашого часу, наших сил і можливостей) чи відносини із Творцем перетворюються просто у своєрідний придаток для нашого життя? Як ми сприймаємо Бога та взаємодію з Ним? Це по-справжньому живі відносини чи лише формальна релігія?

Важливо усвідомлювати, що наш Господь благий і бажає благословляти нас у всіх сферах. Проте також беззаперечним є той факт, що Він претендує на ключове місце у нашому житті. Неможливо сприймати Бога легковажно і при тому ходити у Його присутності. Він є Богом усього нашого життя, а не лише неділі. І ми повинні дозволити Йому зайняти головне місце в нашому серці... Тоді й усе інше перебуватиме на потрібному місці.

Як ми проводимо час із Богом? Як служимо Йому? Якщо ми справді любимо Його, то ми будемо прагнути спілкування із Ним. Якщо ми любимо - час у молитві є нашим скарбом, не тягарем. Якщо ми любимо – ми готові із радістю жертвувати для Нього найдорожче. Чи так це у нашому житті? Випробуймо ж себе!

Чудовим індикатором наших пріоритетів також слугуватиме те, на що ми покладаємо свої надії. У чому вбачаємо наше спасіння та куди приходимо зі своїми проблемами.

Лукаве людське серце є невтомним виробником бовванів. Що ж по суті є бовваном? Бовван – це будь-що у нашому житті, що намагається зайняти місце живого Бога. Бовван обіцяє повноту щастя, умиротворення та радості за умови володіння певною річчю, або досягнення якоїсь мети.

Існують цілком очевидні гріховні ідоли. Вони призводять до різноманітних залежностей та висмоктують життя із тих, кого поневолили. Вони задурманюють розум і не дають людині побачити щастя поза межами цієї залежності. Розпізнати їх доволі легко. І ясна річ, в таких випадках людині потрібне звільнення, котре можна знайти у Господа.

“Господь є Дух; а де Дух Господній, там свобода” (2 Коринтян 3:17).

Проте, чимала кількість християн, звільнившись від очевидних залежностей, отримавши таку жадану свободу, може знову потрапити у пастку менш помітних факторів. Речей, які самі собою не є гріховними. Речей, які повинні бути в житті кожного.

Проблема виникає коли ми починаємо турбуватися про звичні речі більше, ніж про те, аби шукати волі Творця.

Мова йде про задоволення звичайних потреб та амбіцій. Коли це звичне починає займати ключове місце у нашому житті. Коли це стає джерелом нашого абсолютного щастя та нашого самосприйняття.

Я хотів би відмітити лиш декілька моментів, котрі часто переходять із ряду нормального в ідолопоклонство.

Гроші. “Тож позбавтеся усього зла в вашому житті: розпусти, нечистоти усіякої, хіті, лихих бажань і зажерливості, що подібна поклонінню бовванам.” Кол. 3:5

Людина не повинна визначати себе у категоріях своїх доходів.

Звісно, у всьому важливо зберігати здоровий глузд. Ми зобов'язані дбати про себе та близьких. Чудово коли ми

також маємо змогу ще й іншим послужити фінансами, але наш дохід не повинен ставати сенсом життя.

«Не може слуга служити двом господарям, бо зненавидить одного й полюбить іншого або буде відданий одному і зневажатиме іншого. Не можна водночас поклонятися Богові й грошам» (Луки 16:13)

Кохання, сім'я. Як би це не видавалося дивним, особливо, для нас – людей, чий світогляд формується під впливом мінливої культури, котрій властиво або відкидати сімейні цінності, або ж підносити значення сім'ї до вершини абсолюту.

Хибним є обидва шляхи. Сім'я є не оціненою важливою частиною нашого життя, проте не являється єдиним чи найбільшим сенсом.

Матвія 10:37 “Хто любить батька або матір більше, ніж Мене, той недостойний Мене; і хто любить сина або дочку більше за Мене, той недостойний Мене.”

Тривалий час я оминав це місце із Біблії, оскільки, не міг осягнути. Але нині розумію, що Господь чітко вказує на ієрархію пріоритетів у житті християн.

Навіть рідні можуть стати об'єктом ідолопоклонства, якщо ми будемо намагатися віднайти повне щастя у них самих. Потребу в абсолютному розумінні, прийнятті та прощенні, котрими нас обдаровує Господь, не зможе закрити жодна людина. Навіть найдосконаліша. Для того, аби мати міцну та щасливу сім'ю, варто вчитися у Бога... нам потрібні справжні, живі відносини із Ним. Тоді ми зможемо брати Його любов і нести своїм близьким та оточуючим. Ми не продукуємо любові самі собою. Бог наділяє нас любов'ю. Справжньою... зрілою любов'ю.

Не розуміючи цих принципів, людина може битися об стіну своїх намагань віднайти щастя у коханій людині. Можна довго уявляти наче є ідеальна людина, котра зробить тебе щасливим, з якою все набуде значення. Проте, жодна людина не спроможна витримати тягар таких очікувань. Ніхто не може замінити те, що ми повинні шукати у Господа.

Часто ідолопоклонство виливається у всездозволеності по відношенню до дітей. Коли батьки вкладають абсолютно все у своїх дітей, не розуміючи, що подібний тип “виховання” руйнує особистість та спотворює сприйняття реальності.

А потім ці батьки так жадають поваги і вдячності з боку дітей... І, як правило, з подібним підходом

до виховання їхні сподівання не справджуються.

Якщо ми по-справжньому любимо дітей, - ми повинні навчити їх шукати Бога. Це те найбільше, що можуть передати батьки дітям.

Досягнення. Деякі люди стверджують, що алкоголем нинішнього часу є успіх та досягнення цілей. Не дивно. Адже в час соціальних мереж людина схильна до постійного порівняння себе з іншими. Ми мусимо перебувати у постійному русі, часто не до кінця усвідомлюючи для чого це взагалі потрібно.

Навіть сім'я часто–густо перетворюється на місце, де змалечку дітей налаштовують на постійну гонитву за успіхом.

Ознаками цієї форми ідолопоклонства слугує фальшиве почуття безпеки та власної цінності, котрі присутні лише за умови досягнення чогось.

І знову ж таки, здорові амбіції – це чудово. Проте, лиш тоді коли ці амбіції підпорядковані Божій волі.

Часом ідол успіху може сформуватися навіть на основі служіння... Коли людина перестає фокусуватися на Богові та наближенні Його царства, а починає “бити повітря” заради самого руху, заради популярності чи схвалення з боку оточуючих. Тому варто бути вкрай уважним до глибинних мотивів своїх вчинків!

Мертві “досягнення” свої покинь в Ісуса біля ніг, У Ньому стій, до Нього лий, І ти вже переміг.

Усвідомлення простих принципів Писання може вберегти нас від втрачених марно років. Щоб ми не були подібні тим, хто ганяється за вітром.

“Прагнення людського серця сфокусуватися на тому чи іншому об'єкті можна побороти, але сама потреба мати такий об'єкт – непереморна” (Томас Чалмерс)

І тому архіважливо, аби Господь... лиш Він був на престолі нашого серця.

“Ісус повинен стати найбажанішим об'єктом вашого серця і найпрекраснішою вершиною уяви. Тільки це допоможе вам усунути із серця фальшивих богів, замінивши їх справжнім Богом” (Тімоті Келлер).

P.S. Написано під враженнями від прочитаної книги “Ідоли серця” Тімоті Келлера, котру я наполегливо рекомендую кожному.

Благословінь!)
Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

ЗОЙК У МОЛИТВІ

“І молився цар Єзекія та пророк Ісаїя, син Амосів, про це, і кликали до неба. І послав Господь Ангела...” (2Хр. 32:20,21)

“І вони знову кликали до Тебе, а Ти з неба їх вислуховував, і спасав їх за милосердям Своїм довгий час”. (Неєм 9:28)

“А вона була скорбна духом, і молилася до Господа та плакала гірко” (1Цар. 1:10)

Молитва часто народжується у скорботі та тісноті нашого серця, коли зойки підносяться зсередини, і вона виражається спрямовуванням

нашого духа.

Іноді тільки уста ворухаться, як у Анни, висловлюючи сердечний зойк не язиком.

Сила молитви - це дух скрушний та смиренне серце.

Бог чує не тільки те, що я кажу, але і бачить, що в моєму серці, і Його відвідини у молитві вище над усяку радість.

Часто діти підходять до батька або матері, не кажучи нічого, просто їм приємно бути поруч з ними, насолоджуючись солодким спокоєм.

Бог може чути молитву, що промовляється пошепки, але коли молитва стає проханням, ніщо не може висловити його краще, ніж голосіння.

Коли люди переживають до сліз, Бог звертає увагу на їх прохання та відповідає на їх молитви. Зойк говорить про щирість.

Бути щирим – означає робити щось

від усієї душі, спрямувавшись до однієї мети.

Плач говорить про відчай. Тільки відчайдушна віра дієва. Якщо відносини з Богом - це хоббі або побічне заняття, вони не можуть стати справжніми.

Щирі люди усвідомлюють, що їх ставка - на Бога. «Хто мені на небі? І з Тобою нічого не хочу на землі». (Пс 72:25)

У дні Свого перебування на землі Господь Сам «...з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерті Його міг спасти, - і був вислуханий...» (Євр.5:7). Ісус не вважав молитву чемною бесідою з Отцем. Божественна робота Христа на землі не могла бути завершена без стогону, сліз та хреста.

Настає час, коли і ми волаємо до Бога, не соромлячись показати свій відчай.

Розбиті серця, питання без відповіді, сподівання та бажання, що не справдилися, змушують людей

плакати.

На землі немає бальзаму для ран людей, який міг би заспокоїти їх серце. Скорботи роблять людей такими, які вони є насправді. Біль душі приводить людину до божевілля, коли втрачається душевна рівновага, але так божевілля не запаморочення-це піднесене побудження.

Існують молитви розумові та правильні, пристойні та формальні, але вони не викликають чудес. Всіляко уникайте формальності у молитві.

Молитва - це набір гарних висловів, а виливання душі. Що це за любов, якщо у ній немає полум'я? Що це за молитви, якщо серце не горить вогнем? Молитви - це битви душі. У них люди змагаються з правителями та силами темряви...

Перемагаюча молитва - це не робота губ або пальців. Це зойк розбитого серця та муки зраненої душі.

Вячеслав Бойнецький
(переклала Олена Ронжина)

АВАРІЯ, ЯКУ БОГ ПОВЕРНУВ НА ДОБРО

Це було в 2002 році, восени. Я відвозив місіонера з Рівненщини, який працював на Вінничині, у Калинівці, додому. І разом із гроші одній новонаверненій сім'ї, яка недавно прийняла хрещення. Вони не мали фінансів, щоб заплатити за оренду квартири. Їх хотіли виселити. Чоловіка навіть погрожували побити. А в них троє дітей... У мене було 100 доларів, я поміняв їх на гривні, половину віддав, половина лишилася в мене.

Коли я віддав ті гроші, висадив місіонера і вертався додому, то вже не далеко від церкви у Вінниці потрапив в аварію. Їхав лікар у нетверезому стані, перетнув подвійну суцільну лінію і вдарив мій автомобіль. Уже сутеніло. Я саме минав міст через Південний Буг, праворуч від мене їхав тролейбус, а прямо на мене виїхав він. Я вже не міг нікуди вивернути. Ледь не скинув мене з мосту.

Свідки казали, що він виїшов, побачив, що я мертвий (а я був неприломний), залишив ключі у своєму джипі й став тікати в напрямку Києва по під річкою. Але люди викликали поліцію і його затримали. Двоє чоловіків стали виймати двері, щоб мені допомогти. Я прийшов до тями, запитав: «Чи я винний?» Кажуть: «Ні!» Я попросив подзвонити до моєї дружини, сказати, що зі мною, дав номер і адресу. І знову знепритомнів. Тоді приїхала швидка, міліція, преса... Мене в місті знали як служителя. І коли дружині приїхали повідомити, що чоловік потрапив в аварію, то сказали, що я по-

мер, бо бачили, що у швидку мене занесли непритомним. Решту грошей, яка була при мені, по дорозі забрали.

Дружина побігла в лікарню — туди було метрів 500. Біжить, плаче... Але Господь говорить їй у серці: «Не переживай, він буде жити!» Вона прибігла, і якраз я розплющив очі. У мене були переломи лівої ноги — коліна, нижче коліна, стегна. Травмовані внутрішні органи, сильний струс. Я лежав півтора місяця в ліжку, не міг спати, було дуже важко, сильний біль. Приїжджав Михайло Паночко, брати зі Львова, молилися. Через два тижні мені мали робити операцію — хотіли навіть ногу відрізати, бо вона почорніла. Але, слава Богу, обійшлося. Робили операцію 3,5 години, поставили пластину нижче від коліна, штир у стегно... Після лікарні я ще довго їздив на візку, так і проповідував у церкві. Пам'ятаю, тоді ще опалення у приміщенні не було, холодно... Аж іній на вікнах виступав. Потім ходив на милицях, з тростиною. І з Божою допомогою поступово відновився.

А щодо цього чоловіка, лікаря, то спочатку хотіли все влаштувати так, ніби не він був за кермом, що машину викрали. Але були свідки, які його бачили. Тоді хотіли зробити, буцімто він не був п'яний, а щось відмовило в машині. Його матір працювала в медінституті. Вона взяла у нього два аналізи, але не знала, що слідчий сказав узяти ще й третього. Тож і це в них не вийшло. Нас разом привезли в лікарню, я був на першому поверсі, а він — на другому. Ще не було відомо, чи

я житиму, чи помру. І вони просто чекали інформації, не допомогли ні медикаментами, ні фінансами.

Ми грошей не мали — я був повністю в служінні. Але Бог поцілувався. Пам'ятаю, потрібно було дітям в школу йти, а не було за що їм теплі куртки купити. Я молився, і Бог посилав людей, які допомагали. Дякую Богу за це! Хоча я не міг працювати років три. Уже коли я виїшов із лікарні, приходила його мама й слідчого посилала, просили, щоб я написав розписку, бо його мали з роботи звільнити і мав бути суд. Кажу: «Я готовий простити, але, будь ласка — компенсуйте нам витрати. Чи віддасте, чи ні — ваша воля. Але зрозумійте, що є закон сіяння і жнив. Якщо людина сіє зло, то й поже зло...» І вона відповідає: «Степановичу, я зрозуміла!» Вони віддали кошти за автомобіль, за операцію. І я його простив, благословив. Він сам хірург, то коли люди з нашої церкви робили в нього операції, то завжди казав: «Передавайте пастору вітання!» І на нього, і на маму ця ситуація сильно вплинула.

Ще коли лежав у лікарні, то думав: «Боже, що ми можемо зробити для цих людей?» Я познайомився з лікарями, молився за людей... А згодом, коли навчався в семінарії з Анатолієм Кліновським на ступінь ма-

гістра, то познайомився там з братами з США, які мали виїзну клініку. І я домовився, щоб вони приїхали до нас. Ми провели два рази цю виїзну клініку біля нашої церкви, яка якраз неподалік від лікарні. Я поговорив із завідувачкою — і нам виділили кабінети, яких не вистачало. І лікарі-християни обстежували людей. Удень приймали по 300 чоловік. Решту обстежень — проводили біля церкви в мобільній клініці, там було і благовістя. Щовечора робили богослужіння. Дуже багато людей увірували й приїшли до церкви.

І потім я зрозумів — хоча й довелося пережити такі труднощі, але Бог повернув їх на добро. Я запитав: «Боже, чому Ти це допустив?» — «Я хотів, щоб ти навчився співчувати Моєму народу». І коли я потім приїжджав у села, то завжди запитав служителів, чи є хворі по домах, і старався відвідати, помолитися. Тому що сам пережив...

Василь Любчак
«Благовісник», 2,2021

ХВОРИТИ ЧИ ПРОСТИТИ

У 25 років мені поставили діагноз «автоімунний тиреоїдит». Лікарі вважають, що це захворювання не піддається лікуванню. Ендокринолог мені так і сказав: «Ви — інвалід».

Коли я виїшла заміж, чоловіка запросили в Коростень для служіння керівником молоді. Тож ми переїхали з Рівненської області в Чернівецьку зону. Тут всі мали проблеми зі щитовидною залозою, але більшість людей вже адаптовані. А я раптом відчувала, що погано почуваюся, почала сильно втомлюватися, серце тремтіло. Пішла до лікарів — і мені поставили діагноз.

Я почала говорити про це з Богом: «Чому я хвора? Не розумію, Боже». Я вважаю, що Бог контролює все у житті, і є причина на те, чому Він допустив цю хворобу. Хотілося знати причину.

Господь почав показувати, що я ношу в серці непростення. Уже дуже довго не могла простити одній людині. Це було настільки важко! Пам'ятаю, як сиділа у церкві на проповіді, де говорили про холодних, теплих і гарячих християн, і думала: «Боже, я тепла!» Раптом зрозуміла, що вже не мала з Ним таких тісних стосунків, як раніше.

Через короткий час нашому синові поставили такий же діагноз. Їздили по лікарях і в Житомирі, і в Києві. Зрештою призначили лікування на вибір: гомеопатія, гормони або фітопрепарати. Оскільки я християнка, гомеопатію одразу відкинула. Гормони теж не хотіла, а фітопрепарати мало

чим могли допомогти. Однак вибрала фітопрепарати.

Почала з Богом говорити про непростення, адже розуміла, що треба простити. Але не хотілося — це було так несправедливо!

Прощати мене мотивувало багато думок: бо так написано в Біблії, бо можу не потрапити на небо, бо не можу через це розвиватися в служінні. Та найбільше спонукало те, що говорив Бог: невже Христос даремно страждав на хресті? Не можна, щоб ця смерть була даремною.

Я почала прощати. Це був дуже болісний процес: спершу прийняла рішення на рівні розуму, потім змусила себе промовляти це в духовний світ. Та щоразу, коли казала, що прощаю, ця людина ранила мене знову і знову, бо я бачила її щодня на роботі — це була моя колега. Кілька разів попросила пробачення в неї — а вона все одно мене кривдила. Кожного разу я казала Богу, що прощаю, але біль у серці ще був.

Слухала багато лекцій на цю тему, детально дослідила питання прощення і непростення. Настав час, коли я вже знесилилася від того, що намагалася сама простити. І сказала: «Боже, я хочу простити цій людині, бажати їй добра. Не хочу мати цей біль, бо він не дає бути вільною. Я не можу своїми силами це побороти, віддаю все у Твої руки. Ти страждав на хресті за мій гріх — і Ти знаєш, як його побороти».

І тижнів через три я отримала здатність простити. Біль відійшов, відчу-

вала себе вільною! Сама дивувалася: зустрічала цю людину — і мені було легко.

А через деякий час пішла перевіритися — і лікарі сказали, що в мене немає ніяких вузликів. Стала почуватися значно краще, стан здоров'я сина теж покращився. Це все відбулося дуже швидко.

Думаю, Господь через хворобу звернув мою увагу на духовний стан. Допоміг побачити себе і виправити внутрішні недоліки, навчилася прощати. Звісно, іноді уроки повторюються, але мені вже набагато легше здавати ці екзамени.

Зовсім не шкодую, що так сталося в моєму житті. З Богом цікаво жити, навіть якщо ти проходиш через труднощі, то знаєш, що через це Він тебе вчить. Це дуже цінний урок. Але зрозуміти цю науку можна лише коли маєш близькі стосунки з Ним.

Віта Лисюк
(<https://www.chve.org.ua/svidchennya>)

ТИ ЙДЕШ ∞

ТИ йдеш нога у ногу з світом...
Там щастя, миру не знайдеш,
Життя промчить, наче літо
І вчислить роки з ліміту...
І тихо старість підійде.

Життя відміряє с Богом,
Щоб зрозуміти його суть :
Живеш у світі цім для чого,
Куди іде твоя дорога,
Куди сліди тебе ведуть.

У кожного своя стежина
І плани в кожного свої...
Але коли не знаєш БОГА,
То в нікуди іде дорога,
І в марноті проводиш дні.

А молодість і зрілість швидко
Хід наберуть у місце це,
Що одним словом зветься : ВІЧНІСТЬ,
Й вона загляне в твої вічі.....
До неї кожен відійде.

Отак живе собі людина,
Ніби земля ця — пристань тут,
Живе для себе... І не знає,
Що за порогом всіх чекає
Страшний, великий Божий Суд.

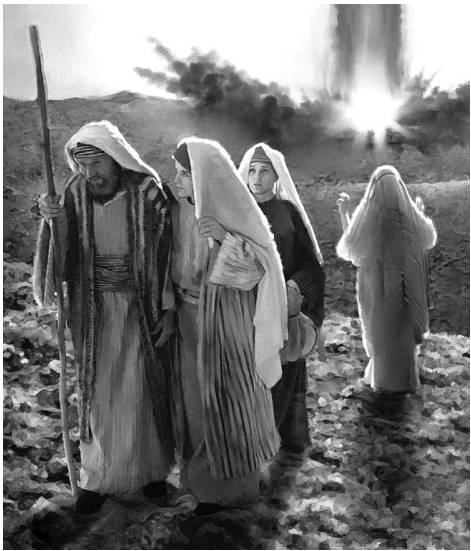
Там відкупитися не зможе
Ніхто: ні бідний, ні багач,
Бо Бог Суддя є невідкупний,
Не бере взятки так, як люди.
Задумайся про це, слухач!

Не пропусти свій шанс останній!
Земля приближує кінець,
Події всі про це говорять,
Що вже недовго...Дуже скоро
Земний погасне каганець.

А на Голгофі є спасіння :
Помер за тебе Божий Син,
Тож прихили свої коліна
І визнай перед Ним провини,
То будеш жити вічно з Ним.

О. Фабін. 12.02.2024р.

НЕНАДІЙНА ДРУЖБА

Небезпека бездумних вирішень. У житті ми часто приймаємо рішення, коли втомлені, розчаровані або горді. Небезпека в таких ситуаціях полягає в тому, що ми можемо робити вибір не у правильному дусі, а скоріше у стані вогню, розчарування або зарозумілості. Рішення, прийняті в таких умовах, часто ведуть нас по неправильному шляху і призводять до серйозних проблем у нашому житті.

Це особливо справджується для вірних, які опиняються у втомленому стані, особливо в служінні. Тягар служіння Господу може бути важким, і є моменти, коли ми відчуваємо втому, розчарування або готовність здатися. Саме в ці часи наш ворог, диявол, завжди присутній, готовий зробити пропозиції, які здаються спокусливими, але в кінцевому підсумку призводять до краху.

Марна світська дружба

Сьогодні я хочу поговорити про марність дружби зі світом. Є речі, які, як зрозуміло стверджує Біблія, закінчуються погано, і нам як вірним необхідно черпати мудрість зі Слова Божого з цих питань. Одна з таких речей - це дружба зі світом, відносини, які не несуть жодних істинних обіцянок для вірного.

Дружба вимагає відданості справі, часу, фінансів і вкладення самого себе. Однак є деякі відносини, в яких вірний буде розчарований, скільки б він в них не вливав. Історія Лота ілюструє цю трагічну реальність.

Пізнавальна історія про Лота

Не Лот отримав Божу обіцянку, а скоріше був послідовником свого дядька Авраама. Проте Лот все ж таки скористався деякими благословеннями, отриманими завдяки послуху Авраама. Проте по мірі того, як багатство Лота і Авраама зросло, між їхніми пастухами виникла напруга, і їм довелося розстатися.

Лот озирнувся і побачив пишну зелень долини річки Йордан. Здавалося, це ідеальне місце для бізнесу і процвітання. Тому Лот прийняв рішення переселитися туди, хоча мешканці Содому і Гоморри були *«нечестиві і багато грішили перед Господом»* (Буття 13:13). Рішення Лота було засноване на світських міркуваннях, а не на духовних.

Потім Біблія описує, як Лот заплутався в справах Содому до такого ступеня, що був готовий віддати своїх дочок нечестивцям міста, щоб спробувати захистити відвідувачів, що прийшли в його дім (Буття 19:1-8). Це показує, як низько впав Лот: він був готовий йти на компроміс зі своєю сім'єю, щоб спробувати зберегти своє становище в корумпованому суспільстві.

Врешті-решт Бог знищив Содом і Гоморру, а Лот втратив все - своє багатство, свій дім і навіть дружину, яка озирнулася і перетворилася на соляний стовп. У результаті Лот жив у печерах зі своїми двома доньками, які потім здійснили кровозмішення, поклавши початок роду моавітян та аммонітян, які не були обраними Богом.

Давайте поглянемо на історію Лота як на навчальний матеріал. Лот, будучи вірним Богу, зробив крок у напрямку марної дружби зі світом, коли обрав для свого життя місце, де пра-

вила гріховність і беззаконня. Його рішення було прийняте на підставі матеріальних переваг, а не на духовних засадах. Лот поклав свою надію на земні блага, втративши вічні цінності.

Ця історія нагадує нам про важливість вибору в нашому житті. Ми повинні бути обережними та обачними, коли маємо справу з вибором друзів, партнерів або спільнот. Необдумані рішення можуть призвести до віддалення від Бога та втрати духовного спокою. Ми повинні шукати друзів і союзників, які допомагатимуть нам зберегти нашу віру та наше покликання.

Також важливо пам'ятати, що наші вчинки можуть мати далекосяжні наслідки не лише для нас самих, але і для наших нащадків. Лот втратив своє багатство, а його діти стали предками народів, які стали ворогами ізраїльтян. Наші рішення сьогодні можуть визначити майбутнє наших нащадків, тому ми повинні виявляти мудрість та розум у своїх вчинках.

Таким чином, нехай історія Лота послужить нам важливим навчальним прикладом. Нехай вона нагадає нам про важливість мудрого вибору, відданості Богу та цінностей Його царства в усіх аспектах нашого життя.

Небезпека компромісу

Історія Лота - це попередження про небезпеку компромісу та марності інвестицій у світські відносини. Хоча Лот був вірним, він дозволив собі захопитися шляхами світу, і це коштувало йому дорого. Як кажуть у книзі Якова: *«Чи ви не знаєте, що дружба зі світом є ворожнечою до Бога? Тому, хто хоче бути другом світу, стає ворогом Бога»* (Якова 4:4).

Світ завжди буде намагатися відвести нас від Бога, часто, здається, добрими або привабливими пропозиціями. Але ми повинні бути пильними та проникливими, бо кінець таких відносин завжди трагічний. Як виявив блудний син, світ може пропонувати тимчасові задоволення, але він не може задовольнити найглибші бажання людського серця. Тільки Бог може по-справжньому нас наситити і дати нам

те життя, для якого ми призначені.

Залишатися вірним Богу

Тому, мої дорогі друзі, я закликаю вас боятися будь-яких відносин або інвестицій, які відволікають вас від вашої відданості Богу. Тримайтеся Його Слова, укріплюйте свої особисті відносини з Ним і протистійте спокусі піти на компроміс зі своїми принципами, якими б заманливими не здавалися пропозиції світу. Шлях вірності Богу, хоча іноді вузький і важкий, - єдиний, що веде до справжнього і міцного втілення.

Давайте вчитися на пізнавальній історії Лота та мудро обирати дружбу і союзи, до яких прагнемо. Давайте будемо людьми, які міцно укорінилися в правді Слова Божого, непохитні перед підступним тиском світського впливу. Діючи так, ми знаємо радості і миру, які приходять від тісного спілкування з нашим Спасителем незалежно від того, що може трапитися.

Нехай історія Лота стане для нас мудрим натхненням у нашій духовній подорожі. Нехай вона нагадає нам про те, що наші вибори формують наше майбутнє, і ми маємо бути обережними у визначенні шляху, яким ми крокуємо. Ми несемо відповідальність перед Богом за наші дії та рішення.

Також нехай історія Лота збудить у нас бажання пильнувати свої вірні стежки і не дозволяти світським справам відволікати нас від нашого покликання. Хай наші відносини будуть засновані на принципах віри та праведності, а не на матеріальних благах чи тимчасових насолодах.

Нехай кожен з нас мудро обирає свій шлях, дотримуючись Слова Божого і залишаючи своє серце відданим Йому. Хай ми приносимо славу Богу своїм життям, проявляючи відданість, мудрість та любов до наших ближніх. І нехай Господь завжди буде з нами на цьому дивовижному шляху вірності та служіння. Амінь.

Карен Исоян,
головний редактор газети
«Небесна Криниця»

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

ОТЧЕ НАШ
Молитва Господня
*Отче наш, що єси на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє,
нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя,
як на небі, так і на землі.
Хліба нашого насущного
дай нам сьогодні.
І прости нам провини наші,
як і ми прощаємо
винуватцям нашим.
І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є царство, і сила,
і слава навіки. Амінь!*

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ ЩИРО ДЯКУЄ ЦЕРКВІ LOGOS, ВАРШАВА, ЗА НАДАННЯ КОШТІВ ДЛЯ ДРУКУ ГАЗЕТИ

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна	Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2420704 Наклад: 1000 примірників.